

२०७१ चैत्र २० शुक्रवार ०३-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- यो तिम्रो धेरै अमूल्य जन्म हो, यसै जन्ममा तिमीले मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि पावन बन्ने पुरुषार्थ
गर्नु छ ।”

प्रश्न:- ईश्वरीय सन्तान कहलाउनेवाला बच्चाहरूको मुख्य धारणा के हुन्छ ?

उत्तर:- उनीहरू आपसमा धेरै मिलेर रहन्छन् । कहिल्यै पनि मतभेद (नुनपानी) हुँदैनन् । जो देह-अभिमानि मानिसहरू छन् उनीहरू उल्टो सुल्टो बोल्छन्, लडाईं भगडा गर्छन् । तिमी बच्चाहरूमा त्यो आदत (बानी) हुन सक्दैन । यहाँ तिमीहरूले दैवी गुण धारण गर्नु छ, कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु छ ।

ओम् शान्ति । सबैभन्दा पहिला बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानि भव । आफूलाई आत्मा सम्झ । गीता आदिमा जे पनि छ तर त्यो सबै हो भक्तिमार्गको शास्त्र । बाबा भन्नुहुन्छ- म ज्ञानको सागर हुँ । तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान सुनाउँछु । कुनचाहिँ ज्ञान सुनाउनुहुन्छ ? सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । यो हो पढाइ । इतिहास र भूगोल हो नि । भक्तिमार्गमा कुनै इतिहास भूगोल पढ्दैनन् । नाम पनि लिदैनन् । साधु-सन्त आदि बसेर शास्त्र पढ्छन् । यहाँ बाबाले त कुनै शास्त्र पढेर सुनाउनुहुन्न । तिमीलाई यस पढाइद्वारा मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ । तिमी आउँछौ नै मनुष्यबाट देवता बन्न । हुन् उनीहरू पनि मानिस, यिनीहरू पनि मानिस । तर बाबालाई बोलाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस् । यो त जान्दछौ- देवताहरू पावन छन् । बाँकी त सबै अपवित्र मानिसहरू हुन्, उनीहरू देवताहरूलाई नमस्कार गर्छन् । उनीहरूलाई पावन, आफूलाई पतित सम्झन्छन् । तर देवताहरू पावन कसरी बने, कसले बनायो- यो कुनै पनि मानिसहरूले जान्दैनन् । त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु-यसमा नै मेहनत छ । देह-अभिमान हुनु हुँदैन । आत्मा अविनाशी छ, संस्कार पनि आत्मामा रहन्छ । आत्माले नै राम्रो वा नराम्रो संस्कार लिएर जान्छ त्यसैले अब बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानि बन । आफ्नो आत्मालाई पनि कसैले जान्दैनन् । जब रावण राज्य शुरू हुन्छ अनि अँध्यारो मार्ग शुरू हुन्छ । देह-अभिमानि बन्छन् ।

त्यसैले बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- यो सबैभन्दा ठूलो भूल हो । तिमी यहाँ कसको पासमा आएका हो ? यिनको पासमा होइन । मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु । यिनको धेरै जन्मको अन्त्यको यो पतित जन्म हो । धेरै जन्म कुनचाहिँ ? त्यो पनि बताएँ, आधाकल्प छ पवित्र जन्म, आधाकल्प छ पतित जन्म । त्यसैले यिनी पनि पतित हुन गए । ब्रह्माले आफूलाई कुनै देवता वा ईश्वर भन्दैनन् । मानिसहरू सम्झन्छन् प्रजापिता ब्रह्मा देवता थिए त्यसैले भन्दछन्- ब्रह्मा देवताए नमः । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- ब्रह्मा जो पतित थिए, धेरै जन्मको अन्त्यमा उनी फेरि पावन बनेर देवता बन्छन् । तिमी हो बी.के. । तिमी पनि ब्राह्मण, यिनी ब्रह्मा पनि ब्राह्मण । यिनलाई देवता कसले भन्दछ ? ब्रह्मालाई ब्राह्मण भनिन्छ, न कि देवता । यिनी जब पवित्र बन्छन् तब पनि ब्रह्मालाई देवता भनिदैन । जबसम्म विष्णु (लक्ष्मी-नारायण) बन्दैनन् तबसम्म देवता भनिदैन । तिमी ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू हो । तिमीलाई सबैभन्दा पहिला शूद्रबाट ब्राह्मण, ब्राह्मणबाट देवता बनाउँछु । यो तिम्रो अमूल्य हीरा जस्तो जन्म भनिन्छ । कर्म भोग त हुन्छ नै । अब बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर म पितालाई याद गरिराख । यो अभ्यास भयो भने तब नै विकर्म विनाश हुन्छ । देहधारी सम्भियौ भने विकर्म विनाश हुँदैन । आत्मा ब्राह्मण होइन, शरीर साथमा छ तब नै ब्राह्मण फेरि देवता... शूद्र आदि बन्छ । अहिले बाबालाई याद गर्ने मेहनत छ । सहजयोग पनि हो । बाबा भन्नुहुन्छ- सहजभन्दा सहज पनि छ । कसै-कसैलाई फेरि कठिन (डिफीकल्ट) पनि धेरै लाग्छ । घडी-घडी देह-अभिमानमा आएर बाबालाई भुल्छन् । समय त लाग्छ नि देही-अभिमानि बन्नमा । यस्तो हुन सक्दैन- अहिल्यै तिमी एकरस भइहाल्छौ, बाबाको याद स्थायी रहन्छ । कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु भने फेरि त यो शरीर पनि रहन सक्दैन । पवित्र आत्मा हलुङ्गो भएर एकदम शरीर नै छोडिदिन्छ । पवित्र आत्मसँग अपवित्र शरीर रहन सक्दैन । यस्तो होइन- यी दादा कहीं पार भइसकेका छन् । यिनी पनि भन्छन्- यादको धेरै मेहनत छ । देह-अभिमानमा आउनाले उल्टो-सुल्टो बोल्ने, लड्ने, भगडा गर्ने आदि चल्छ । हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौं फेरि आत्मालाई केही हुने छैन । देह-अभिमानले नै कठिनाई भएको छ । अब तिमी बच्चाहरूलाई देही-अभिमानि बन्नु छ । जसरी देवताहरू क्षीरखण्ड हुन्छन् त्यसरी नै तिमी पनि आपसमा धेरै क्षीरखण्ड भएर रहनुपर्छ । तिमी कहिल्यै पनि नुन-पानी हुनु हुँदैन । जो देह-अभिमानि मानिसहरू छन् उनीहरू उल्टो-सुल्टो बोल्छन्, लडाईं-भगडा गर्छन् । तिमी बच्चाहरूमा त्यो बानी हुन सक्दैन । यहाँ त तिमीलाई देवता

बन्नको लागि दैवी गुण धारण गर्नु छ । कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु छ । जान्दछौ- यो शरीर, यो दुनियाँ पुरानो तमोप्रधान छ । पुरानो चीजसँग, पुरानो सम्बन्धसँग घृणा गर्नुपर्छ । देह-अभिमानको कुरालाई छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु छ तब पाप विनाश हुन्छ । धेरै बच्चाहरू यादमा फेल हुन्छन् । ज्ञान सम्झाउनमा धेरै सिपालु छन् तर यादको मेहनत धेरै ठूलो छ । ठूलो परीक्षा हो । आधाकल्पको पुरानो भक्तले नै बुझ्न सक्छन् । भक्तिमा जो पछाडि आएका छन् उनीहरूले त्यत्ति बुझ्न सक्दैनन् ।

बाबा यस शरीरमा आएर भन्नुहुन्छ- म हरेक ५ हजार वर्षपछि आउँछु । मेरो ड्रामामा पार्ट छ र म एकै पटक मात्र आउँछु । यो त्यही संगमयुग हो । लडाईं पनि सामुन्ने खडा छ । यो ड्रामा हो नै ५ हजार वर्षको । कलियुगको आयु अबै ४० हजार वर्ष भयो भने थाहा छैन के होला । उनीहरू त भन्दछन्- भगवानै आए पनि हामी शास्त्रहरूको मार्ग छोड्दैनौं । यो पनि थाहा छैन- ४० हजार वर्षपछि कुनचाहिँ भगवान् आउनुहुन्छ । कोही सम्झन्छन् कृष्ण भगवान् आउनुहुन्छ । अलिकति मात्र अगाडि गएपछि तिम्रो नाम प्रख्यात हुन्छ । तर त्यो अवस्था हुनुपर्छ । आपसमा धेरै-धेरै प्रेम हुनुपर्छ । तिमी ईश्वरीय सन्तान हो । तिमी खुदाई खिदमतगार (ईश्वरीय सेवाधारी) गाइएका छौ । भन्छौ हामी बाबाको मदतगार हौं पतित दुनियाँलाई पावन बनाउन । बाबा कल्प-कल्प हामी आत्मा-अभिमानि बनेर तपाईंको श्रीमतमा योगबलबाट आफ्नो विकर्म विनाश गर्छौं । योगबल हो साइलेन्स बल । साइलेन्स बल र साइन्स बलमा रात-दिनको फरक छ । पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार भइरहनेछ । शुरुमा कति बच्चाहरूले साक्षात्कार गरे, पार्ट बजाए । आज तिनीहरू छैनन् । मायाले खायो । योगमा नरहनाले मायाले खाइदिन्छ । जबकि बच्चाहरू जान्दछन्- भगवान् हामीलाई पढाउनुहुन्छ भने फेरि काइदासँग पढ्नुपर्छ । नत्र धेरै-धेरै कम पद पाउनेछौ । सजाय पनि धेरै खान्छौ । गाउँछन् नि- जन्म-जन्मान्तरको पापी हुँ । त्यहाँ (सत्ययुगमा) त रावणको राज्य नै छैन त्यसैले विकारको नाम पनि कसरी हुन सक्छ । त्यो हो नै सम्पूर्ण निर्विकारी राज्य । त्यो रामराज्य, यो हो रावणराज्य । यस समय सबै तमोप्रधान छन् । हरेक बच्चाहरूले आफ्नो स्थितिको जाँच गर्नुपर्छ - म बाबाको यादमा कति समय रहन सक्छु ? दैवी गुण कहाँसम्म धारण गरेको छु ? मुख्य कुरा, भित्र देख्नु छ मभित्र कुनै अवगुण त छैन ? मेरो खान-पान कस्तो छ ? सारा दिन कुनै फाल्नु कुरा वा भुट त बोल्दिन ? शरीर निर्वाह अर्थ भुट आदि पनि बोल्नु पर्छ नि । फेरि मानिसहरू धर्माऊ निकाल्छन् जसले गर्दा पाप कम (हल्का) होस् । राम्रो कर्म गर्छन् भने त्यसको पनि रिटर्न (फल) मिल्छ । कसैले हस्पिटल बनाए भने अर्को जन्ममा राम्रो स्वास्थ्य (हेल्थ) मिल्छ । कलेज बनाए भने राम्रो पढ्छन् । तर पापको प्रायश्चित के हो ? त्यसको लागि फेरि गंगा स्नान गर्न जान्छन् । बाँकी जसले धन दान गर्छन् भने त्यसको (फल) अर्को जन्ममा मिल्छ । त्यसमा पाप काटिने कुरा हुँदैन । त्यो हुन्छ धनको लेन-देन, ईश्वर अर्थ दिए, ईश्वरले अल्पकालको लागि दिनुभयो । यहाँ त तिमीले पावन बन्नु छ, बाबाको याद सिवाय अरु कुनै उपाय छैन । पावन फेरि पतित दुनियाँमा कहाँ रहन्छन् र । उनीहरूले ईश्वर अर्थ गर्छन् अप्रत्यक्ष (इनडाइरेक्ट) । अहिले त ईश्वर भन्नुहुन्छ- म सम्मुख आएको छु पावन बनाउन । म त दाता हुँ, मलाई तिमी दिन्छौ भने म रिटर्नमा दिन्छु । म कहाँ आफ्नो पासमा राख्छु र । तिमी बच्चाहरूको लागि नै भवन आदि बनाएको हुँ । संन्यासीहरू त आफ्नो लागि ठूला-ठूला महल आदि बनाउँछन् । यहाँ शिवबाबा आफ्नो लागि त केही बनाउनुहुन्न । भन्नुहुन्छ- यसको रिटर्न तिमीलाई २१ जन्मको लागि नयाँ दुनियाँमा मिल्नेछ किनकि तिमी सम्मुख लेन-देन गर्छौ । पैसा जुन दिन्छौ त्यो तिम्रो नै काम लाग्छ । भक्ति मार्गमा पनि दाता हुँ भने अहिले पनि दाता हुँ । त्यो हो इनडाइरेक्ट, यो हो डाइरेक्ट । बाबा त भनिदिनुहुन्छ जति पनि छ त्यसले गएर सेन्टर खोल । अरुको कल्याण गर । म पनि त सेन्टर खोल्छु नि । बच्चाहरूले दिएका हुन्, बच्चाहरूलाई नै मदत गर्छु । म कहाँ आफूसँग पैसा लिएर आउँछु र । म त आएर यिनमा प्रवेश गर्छु यिनीद्वारा कर्तव्य गराउँछु । मलाई त स्वर्गमा आउनु छैन । यो सबै थोक तिम्रो लागि हो, म त अभोक्ता हुँ । केही पनि लिन्न । यस्तो पनि भन्दिन खुट्टा समाऊ । म त तिमी बच्चाहरूको अति आज्ञाकारी सेवक (मोस्ट ओबिडियन्ट सर्वेन्ट) हुँ । यो पनि तिमी जान्दछौ- उहाँ नै तुम मात-पिता... सबै हुनुहुन्छ । त्यो पनि निराकार हुनुहुन्छ । तिमी कुनै गुरुलाई कहिल्यै त्वमेव माता-पिता भन्दैनौ । गुरुलाई गुरु, टीचरलाई टीचर भनिन्छ । यहाँ माता-पिता भन्दछौ । बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प एकै पटक आउँछु । तिमीले नै १२ महिनापछि जयन्ती मनाउँछौ । तर शिवबाबा कहिले आउनुभयो, के गर्नुभयो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको पनि कर्तव्य थाहा छैन किनकि माथि शिवको चित्र नै गायब गरिदिएका छन् । नत्र शिवबाबा गर्ने-गराउने हुनुहुन्छ ।

ब्रह्माद्वारा गराउनुहुन्छ । यो पनि तिमी बच्चाहरू जान्दछौ, कसरी आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ र गरेर देखाउनुहुन्छ । अर्थात् स्वयम् भन्नुहुन्छ— तिमी पनि यसरी गर । एक त राम्रोसँग पढ । बाबालाई याद गर, दैवी गुण धारण गर । जसरी यिनको आत्माले भन्दछ । यिनले पनि भन्दछन्— म बाबालाई याद गर्छु । बाबा पनि जस्तै साथमा हुनुहुन्छ । तिम्रो बुद्धिमा छ हामी नयाँ दुनियाँको मालिक बन्नेवाला छौ । त्यसैले चाल-चलन, खान-पान आदि सबै बदल्नु छ । विकारहरूलाई छोड्नु छ । सुध्निनु त छ । जति-जति सुध्निन्छौ फेरि शरीर छोड्यौ भने उच्च कुलमा जन्म लिन्छौ । नम्बरवार कुलको पनि हुन्छन् । यहाँ पनि धेरै राम्रो-राम्रो कुल हुन्छन् । ४-५ भाइ सबै आपसमा सँगै रहन्छन्, कुनै भगडा आदि हुँदैन । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हामी अमरलोकमा जान्छौ, जहाँ कालले खादैन । डरको कुनै कुरा छैन । यहाँ त दिन-प्रतिदिन डर बढ्दै जान्छ । बाहिर निस्कन सक्ने छैनन् । यो पनि जान्दछौ— यो पढाइ करोडौँमा कोहीले नै पढ्छन् । कसैले त राम्रोसँग बुझ्छन्, लेख्छन् पनि धेरै राम्रो । यस्ता बच्चाहरू पनि आउँछन् अवश्य । राजधानी त स्थापना हुनु छ नि । बाँकी थोरै समय बचेको छ ।

बाबा ती पुरुषार्थी बच्चाहरूको धेरै-धेरै महिमा गर्नुहुन्छ जो यादको यात्रामा तीव्र दौडिन्छन् । मुख्य हो यादको यात्रा । यसबाट पुरानो हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ । कुनै-कुनै बच्चाहरूले बाबालाई लेख्छन्— बाबा हामी यति घण्टा दैनिक याद गर्छौ तब बाबा पनि सम्झनुहुन्छ यिनी धेरै पुरुषार्थी छन् । पुरुषार्थ त गर्नु छ नि त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— आपसमा कहिल्यै पनि लडाईँ-भगडा गर्नु हुन्न । यो त जनावरहरूको काम हो । लडाईँ-भगडा गर्नु— यो हो देह-अभिमान । बाबाको नाम बदनाम गरिदिन्छन् । बाबाको लागि नै भनिन्छ सतगुरु का निंदक ठौर न पाये । साधु-संन्यासीहरूले फेरि आफ्नो लागि भनिदिएका छन् । त्यसैले माताहरू उनीहरूसँग धेरै डराउँछन् कुनै श्राप नमिलोस् भनेर । अहिले तिमी जान्दछौ— हामी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ । सच्चा-सच्चा अमरकथा सुनिरहेका छौ । भन्दछौ— हामी यस पाठशालामा आउँछौ श्री लक्ष्मी-नारायणको पद पाउनको लागि, अन्त कहीं यस्तो भन्दैनन् । अब हामी जान्छौ आफ्नो घर । यसमा यादको पुरुषार्थ नै मुख्य हो । आधाकल्प याद गरेका छैनौ । अब एकै जन्ममा याद गर्नु छ । यो हो मेहनत । याद गर्नु छ, दैवी गुण धारण गर्नु छ, कुनै पाप कर्म गन्यौ भने सय गुणा दण्ड पर्नेछ । पुरुषार्थ गर्नु छ, आफ्नो उन्नति गर्नु छ । आत्माले नै शरीरद्वारा पढेर वकिल वा डाक्टर (ब्यारिस्टर वा सर्जन) आदि बन्छ । यो लक्ष्मी-नारायण पद त धेरै उच्च छ नि । पछि गएर तिमीहरूलाई साक्षात्कार धेरै हुन्छ । तिमी हौ सर्वोत्तम ब्राह्मण कुल भूषण, स्वदर्शन चक्रधारी । कल्प पहिला पनि यो ज्ञान तिमीलाई सुनाएको थिए । फेरि तिमीलाई सुनाउँछु । तिमी सुनेर पद पाउँछौ । फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन जान्छ । बाँकी यी शास्त्र आदि सबै हुन् भक्तिमार्गको । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) भित्र आफ्नो जाँच गर्नु छ— म बाबाको यादमा कति समय रहन्छु ? दैवी गुण कहाँसम्म धारण गरेको छु ? ममा कुनै अवगुण त छैन ? मेरो खान-पान, चाल-चलन रोयल छ ? फाल्नु कुरा त गर्दिन ? भुट त बोल्दिन ?
- २) यादको चार्ट बढाउनको लागि अभ्यास गर्नु छ— हामी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हौ । देह-अभिमानबाट टाढा रहनु छ । आफ्नो एकरस स्थिति जमाउनु छ, यसको लागि समय दिनु छ ।

वरदानः— विजयीपनको नशाद्वारा सधैं हर्षित रहने सर्व आकर्षणहरूबाट मुक्त भव

विजयी रत्नहरूको यादगार बाबाको गलाको हार आजसम्म पूजिन्छ । त्यसैले सधैं यही नशा रहोस्— हामी बाबाको गलाको हार विजयी रत्न हौ, हामी विश्वको मालिकको बालक (बच्चा) हौ । हामीलाई जे मिलेको छ त्यो कसैलाई पनि मिल्न सक्दैन । यो नशा र खुशी स्थायी रह्यो भने कुनै पनि प्रकारको आकर्षणबाट पर रहन्छौ । जो सधैं विजयी हुन्छ ऊ सधैं हर्षित हुन्छ । एक बाबाको यादको आकर्षणमा नै आकर्षित हुन्छ ।

स्लोगनः— एकको अन्तमा डुब्नु अर्थात् एकान्तवासी बन्नु ।